

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 29 stycznia 2025 r.,
w sprawie z zażalenia obrońcy oskarżonej **M. C.**
na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego V Wydziału Karnego - Odwoławczego
Sądu Okręgowego w Sosnowcu
z 16 września 2024 r. sygn. akt V WKK 31/24 odmowie przyjęcia kasacji od wyroku
Sądu Okręgowego w Sosnowcu
z 2 lipca 2024 r. sygn. akt V Ka 360/24,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Sosnowcu wyrokiem z 2 lipca 2024 r. sygn. akt V Ka 360/24 utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej z 26 lutego 2024 r. sygn. akt II K 1276/20, na mocy którego postępowanie karne wobec M. C. o czyny z art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo budowlane z dnia 7 lipca 1994 r. – trzykrotnie, zostało warunkowo umorzone na okres próby 1 roku od uprawomocnienia się wyroku.

W dniu 16 października 2024 r. do Sądu Okręgowego w Sosnowcu wpłynęła kasacja obrońcy oskarżonej od wyroku sądu odwoławczego, który podniósł zarzuty

rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.; art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 91 ust. 1 pkt 1 ustawy – Prawo budowlane.

Zarządzeniem z 16 września 2024 r. sygn. akt V WKK 31/24, Zastępca Przewodniczącego V Wydziału Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w Sosnowcu odmówił przyjęcia kasacji stwierdzając, że podniesione w niej zarzuty nie dotyczą okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., a skoro wobec oskarżonej warunkowo umorzono postępowanie karne, strona tylko w tym zakresie może podnosić zarzuty kasacyjne.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł obrońca oskarżonej, który zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na jego treść, mianowicie art. 94 § 1 pkt 1 k.p.k. oraz art. 523 § 1 k.p.k. i zażądał uchylenia zarządzenia i nadanie biegu sprawie, albowiem kasacja została wniesiona z powodu innego rażącego naruszenia prawa.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, a wskazana w nim argumentacja jest ewidentnie wadliwa, w świetle niebudzącego wątpliwości brzmienia art. 523 k.p.k. Obrońca oskarżonej zdaje się bowiem nie dostrzegać (co jawi się jako rażące, biorąc pod uwagę jego status – pełnomocnika profesjonalnego strony), że treść normatywna przepisu art. 523 § 1 k.p.k., wskazującego na podstawy kasacji, jest uzupełniana przez art. 523 § 2 k.p.k., który jako zasadę ustanawia warunek, zgodnie z którym kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Odstępstwo od tej zasady dotyczy jedynie podmiotów szczególnych, wskazanych w art. 521 k.p.k. oraz sytuacji, w której podnosi się wystąpienie uchybień, wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 i 2 k.p.k.). Przewodniczący V Wydziału Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w Sosnowcu, nie stwierdzając podniesienia przez obrońcę skazanego jednej

z okoliczności, która mogłaby stanowić tzw. bezwzględną podstawę odwoławczą, zasadnie więc odmówił przyjęcia kasacji w tej sprawie, w której nie orzeczono wobec oskarżonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności.

Na marginesie jedynie zaznaczyć należy, odnosząc się do wywodów obrońcy

w przedmiocie braku danych sądu umożliwiających identyfikację osoby wydającej zaskarżone zarządzenie, że dla oceny tej decyzji procesowej nie ma znaczenia fakt niepodania w przesłanym skarżącemu odpisie imienia i nazwiska sędziego wydającego przedmiotowe zarządzenie. Niewątpliwie zaniechanie podania imienia i nazwiska osoby wydającej zarządzenie, stanowi naruszenie rygoru z art. 94 § 2 k.p.k. i może być skutecznie podnoszone w środку odwoławczym i uwzględnione w postępowaniu zażaleniowym, ale tylko wtedy, gdy mogło ono mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia. Sam brak w treści zarządzenia imienia i nazwiska osoby je wydającej, z ograniczeniem się jedynie do wskazania organu, który wydał to zarządzenie, nie może być uznany za uchybienie skutkujące uchYLENIE tego zarządzenia w trybie zażalenia (art. 438 pkt 2 k.p.k.), zwłaszcza gdy z innych składników jego treści wynika wyraźnie, jaka osoba wydawała to zarządzenie (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 lipca 2000 r. sygn. akt IV KZ 64/00, OSNKW 2000, z. 7-8, poz. 67*). Warunek ten spełnia wskazanie w treści orzeczenia funkcji osoby wydającej zarządzenie.

Niezależnie od tego zaznaczyć należy również, iż w świetle umotywowanego poglądu, który Sąd Najwyższy w tym składzie w pełni podziela, że "procedura karna nie przewiduje formy «parafowania» orzeczenia, a zarazem nie określa, że podpis sędziego nawet pod wyrokiem musi być czytelny, albo pozwalający stwierdzić, że został złożony przez określonego sędziego. Oznacza to, że wyodrębnione znaki pod orzeczeniem są podpisami w rozumieniu art. 113 k.p.k., a zatem nie wywołują skutku określonego w art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k." (*zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 listopada 2012 r. sygn. akt V KK 220/12, LEX nr 1228651*).

Z tych względów, nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[J.J.]

[t.n]